

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Prenumerata wynosi:

W miejscu	rocznie	połrocznie	kwartalnie	miesięcznie
W Austro-Węgrych:	28 kor. 80 h.	14 kor. 40 h.	7 kor. 20 h.	3 kor. 10 h.
W Austro-Węgrych:	36	18	9	4
W Austro-Węgrych:	43	21	10	5
W Austro-Węgrych:	48	24	12	6
W Austro-Węgrych:	60	30	15	7

Za dostarczenie do domu miesięcznie 60 hal., kwartalnie 1 kor. 80 hal.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji: 41. Administracji: Nr 241. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Rekopisów nadsyłanych Redakcja nie zwraca. We Lwowie sprzedawano numerów po 12 bl. w Biurze dzienników S. Sokółowskiego, ulica Jagiellońska 8 i w Biurze Płonna, ulica Karola Ludwika 8.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracja „Nowej Reformy“. — Główna redakcja w Ryńku. — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowej, ul. Szczęśliwa 8; Biuro dzienników M. Hupczyca, ul. Jagiellońska 7; Trafika w Sukiennicach.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: We Lwowie Biura dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokółowski, ul. Jagiellońska 3. — W Jarosławiu J. Soszyńska. — W Tarnowie M. Rockach. — W Wiedniu Herman Goldschmidt (sprzedawca oddzielnych numerów), I. Wollstein 6. — M. Dukes Nachfolger, Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wiedniu). — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schalek (Wollstein). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmują Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 24 h., za każdy następny raz 18 h. — Nadawane po 80 h. od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekty, cyrkularse, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Przesilenie we Włoszech.

Prezydent gabinetu włoskiego Salandra, któremu nie można odmówić zręczności, ruchliwości i energii, a przede wszystkim pewności siebie i brutalnej bezwzględności, złożył na spokojnie nagłe jak niesforne ucieki pod dotkliwej karze. Salandra, jeden z podróżujących i agitujących ministrów, przybywszy niedawno do Turynu, wygłosił tam okolicznościową mowę, w której pomiędzy innymi oświadczył narodom: „Może przysięść chwila, w której rząd będzie zmuszony uciec się na drogę odwrotu. Jest to zapowiedź dymisji, zredagowana w stylu Cadorny.“

Przed wybuchnięciem wojny Salandra zgłosił swoją dymisję, chcą w ten sposób otworzyć wszystkie szlasy rozbudzonym namiętnościom tłumów i do reszty sterylizować króla i parlament. Król dymisji nie przyjął i Salandra stał się mężem opatrnościowym Włoch. — Oświadczył królowi, że może stracić koronę, jeżeli nie wypowie wojny Austrii, a ulica dziękując okrzykami poparła Salandra. Król zgodził się na złamanie przysięgi pod groźbą zamachów. Następnie sterylizował Salandra parlament, którego większość wcale nie pragnęła wojny. Tłum zniwalał czynnie deputowanych i senatorów, którzy przestrzegali przed wojną, a sędziwi Giolitti został wyświecony z Rzymu. Niechciany dziennikom, które miały odwagę przestrzegać przed wojną, zdemolowano biura i drukarnie, a pod hasłem wojny apasze w biały dzień bili niewinnych przechodniów.

Salandra tryumfował. Był dyktatorem Włoch. Na jego rozkaz musiał Cadorna uznać krwawo szturmy, aby przełamać front austriacki. Ale wypowiedzenie wojny jest łatwiejsze i tanie, a prowadzenie jej trudne i drogie. Cadorna stracił około 600.000 ludzi, a front austro-węgierski nie drgnął nawet. Co więcej, Włosi obawiali się ofensywy austriackiej i mówią o „Tedeschi“ mogą paść do Lombardii. Piszą o tym poważne dzienniki, nie ufając już szumnym sprawozdaniom Cadorny. Opowiadania oficerów i żołnierzy, którzy przybyli z frontu do kraju, zasługują na większą wiarę, a przedstawiają położenie wojenne w świetle zupełnie innym, niż biuletyny sztabu generalnego.

Albania, która Włosi już uważali za swoją, jest dla nich stracona. Nie mogą obronić tej „kolonii“, która leży po drugiej stronie Adriatyku, zwanego przez Włochów „mare nostrum“. Na tem morzu, opiewanym przez Annunzia jako włoskie, austro-węgierskie łodzie podwodne panują bez przeszkody, zatapiając okręty nieprzyjacielskie. Nowe rozczarowania, opłacane drogą przez naród.

Włochy wypowiedziały wprawdzie wojnę Turcji, ale dotąd wojna ta odbywa się na papierze dziennikarskim. W wyprawie na Dardanele wojska włoskie nie brały udziału, a do Saloniki nie chce Cadorna wysłać nawet jednej brygady mimo presji ze strony Anglii i Francji. Tak wygląda wojenny bilans Włoch.

Jeszcze gorzej przedstawia się bilans ekonomiczny Włoch. Jak wiadomo, Włosi mimo swojej pracowitości, oszczędności i poprostości na małym nie są wcale narodem zamożnym. Pokrywanie wydatków już w czasie pokoju jest dla rządu włoskiego rzeczą nadzwyczajnie trudną, a podczas wojny stało się pracą szczytową. Ruch obcych, który przynosi Włochom rocznie 500 do 600 mil. lirów, ustał zupełnie. Wywóz wina, jedwabiu, owoców rozmaitych wyrobów zbytkownych, zmalał do tego stopnia, że nie odgrzywa już prawie żadnej roli. Znowu ludność włoska traci setki milionów. Ale do tych strat w dochodach należy dodać zwiększone opłaty na rzecz zagranicy. Skutkiem podwyższenia okretowych taryf przez wozowych Włochy — jak to oblicza „Tribuna“ — muszą zapłacić rocznie o 900 milionów lirów więcej, niż w latach normalnych. Fabryki, okręty, gazownie, elektrownie bądź ogrzewają, bądź wstrzymują zupełnie ruch dla braku. Gdy w maju 1915 roku tona (10 centarów metryczny węgla) kosztowała w Genui 45 lirów, to już w dniu 18 grudnia 1915 roku cena ta podniosła się do 290 lirów. Rocznie metryczny 29 lirów! Węgiel odda Włochy w niewolę Anglikom.

A równocześnie podróżowało ogromnie życie. Cena chleba podniosła się o 20 do 23%, mięsa o 40 do 50%, mleka o 33%, cukru o 20%. Nawet wino, w które Włochy obfitują, podróżowało o 40 do 65%. Są to urzędowe daty medyolańskiego biura statystycznego.

Tak wyglądają Włochy po 8 miesiącach wojny. Niepowodzenia na terenie wojennym, klęski ekonomiczne w kraju. Ogół włoski zaczyna przekonywać się, że trzeba było albo nie wypowiedzieć wojny, albo wypowiedzieć ją komu innemu. Salandra czuje, że tłum, który go nosił na ramionach, może go także zdeptać. Więc myśli o „linii odwrotu“. Ale Salandra nie byłby sobą, gdyby nie myślał także o ratunku dla siebie. Widząc powszechne przesilenie w kraju, ogłasza się za kims, na którym mógłby się oprzeć. I oto pojechał w odwiedziny do... Giolittiego. Wyświecony z Rzymu przez Salandra Giolitti ma ratować Salandra. Zajmująca złańna rol.

Zwycięski pochód w Albanii.

(Telegram c. k. Biura korespondencyjnego.)

Wiedeń, 10 lutego.

Urządowo ogłaszają dnia 9 lutego 1916: Na rosyjskim i włoskim terenie wojennym niema żadnych szczególniejszych wydarzeń.

Południowo-wschodni teren wojenny.

Przednie wojska operujące w Albanii c. i k. wojsk przekroczyły rzekę Ism i obsadzili miejscowości Preza i wzgórza na północny zachód stamtąd. Nieprzyjacieli, składający się z rezerw serbskich związków wojskowych, oddziałów włoskich i najemników Essada paszy, unikali walki i cofnął się w kierunku południowym i południowo-wschodnim. Tylko podczas obsadzania miejscowości Valjas (ośm kilometrów na północny zachód od Tirany) przyszło do krótkiej walki, w której nieprzyjacieli został odrzucony.

Nasi lotnicy obrzucili ostatnimi czasami wielokrotnie skutecznie bombami obóz wojsk pod Durazzo i znajdujące się w porcie włoskie parowce.

W Czarnogórze położenie niezmienione, spokojne. Rozbrojenie zostało ukończone. Zastępca szefa sztabu generaln., v. Höfer, marszałek polny porucznik.

Komunikat naczelnego kierownictwa armii niemieckiej.

(Telegram c. k. Biura korespondencyjnego.)

Berlin, 10 lutego.

Biuro Wolffa ogłasza: Wielka główna kwatera, dnia 9 lutego 1916.

Zachodni teren wojenny.

Na zachód od Vimy wleły nasze wojska szturmem pierwszą francuską linię na przestrzeni 800 metrów, przytem zabrano przeszło 100 jeńców i zdobyto pięć karabinów maszynowych. Na południe od Somme wtargnęli Francuzi wieczorem znowu do małej części niemieckiego okopu.

W lesie Księżym zestrzeliła nasza piechota nieprzyjacielski samolot, który planując, spadał. Obaj jadący nim zginęli.

Wschodni teren wojenny.

Mniejsze rosyjskie ataki w okolicy Ilkuszki (północny zachód od Dźwińska) oraz na zajętej przez nas dnia 6 bm. pozycję połową na linii kolejowej Baranowicz—Lachowicz, zostały odparte.

Bałkański teren wojenny.

Położenie jest niezmienione.

Naczelnie kierownictwo armii.

Rosyjskie w obawie ataku austriackiego.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“.)

Wiedeń, 10 lutego.

Wojenny sprawozdawca „Mittagsztg.“ donosi swemu piśmu:

Rosyjskie skoncentrowały w ostatnich dniach na granicy Besarabskiej wielkie masy konnicy. Żołnierze nasi oświadczają, że przyczyną tej koncentracji konnicy rosyjskiej jest strach przed atakiem ze strony wojsk austro-węgierskich. Posterunki rosyjskie, wzięte w ostatnich dniach do niewoli, opowiadają, że zwierzęt ich polecieli im nadzwyczajną czujność, gdyż nieprzyjacieli zamierza rozpocząć atak.

Zamknięcie granicy rosyjsko-rumuńskiej.

(Tel. własny „Nowej Reformy“.)

Bukareszt, 10 lutego.

Wskutek wzmożonego przesuwania wojsk w północnej Besarabii zamknięto z polecenia władz rosyjskich granicę rosyjsko-rumuńską w północnej Besarabii.

Polowenow o armii rosyjskiej.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Paryż, 10 lutego.

Rosyjski minister wojny Polowanow oświadczył wobec współpracownika „Journala“, że brak amunicji, który się dał zauważyć z końcem roku 1914 doszedł do szczytu przed rokiem i był złowrogim w maju i w czerwcu 1915. Skutkiem braku pocisków musiała armia rosyjska bezwarunkowo się cofnąć, podczas gdy ze względu na dzielność i sposób walki zasłużyła miała na zwycięstwo.

Obecnie, oświadczył minister z całą pewnością, istnieje brak amunicji tylko w wspomnianiu. Rosyjskie baterie, z chem nieprzyjacieli nie zwykli był być liczyć, czem się zdaniem Polowanowa, odczuć nieprzyjacieli. Uspokojenie wojska jest znakomite, a dzięki powołaniom, które nastąpiły i dzięki podwojeniu miejsc na pomieszczenie rekrutów, ma obecnie Rosja stale 1 i pół miliona młodych rekrutów, z czego można uzupełnić oddziały wojskowe. Krótko powiedział, oświadczył minister, z przedłużeniem wojny wzrosły siły sojuszników.

Goremykin — hrabia.

(Tel. wł. „N. Reformy“.)

Zurych, 10 lutego.

Dzienniki paryskie donoszą z Petersburga, że car nada Goremykinowi tytuł hrabiego.

Król bułgarski w głównej kwaterze niemieckiej.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Berlin, 10 lutego.

Biuro Wolffa donosi: Król bułgarski przybył na kilkodzienny pobyt do głównej kwatery niemieckiej. Na konferen-

nych Sonninem a generalissimusem Cadorną wybuchło poważne nieporozumienie na tle udziału Włoch w akcji bałkańskiej. Sonnino — w myśl ciągłych nalegań koalicyi — oświadczył się za udziałem Włoch w tej akcji, czemu jednak Cadorna sprzeciwia się z całą stanowczością. Wobec tych sprzecznych zapatrywań stanowisko Sonnina, ze względu na koalicyę, stało się niemożliwe do utrzymania. Oczekują atoli, że wizyta Brianda w Rzymie przyniesie jakąś poprawę stosunków.

Podróż Brianda do Włoch.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Paryż, 10 lutego.

Podsekretarz artylerji i amunicji Thomas wraz z pomocnikiem swoim towarzyszyć będą prezydentowi ministrów Briandowi w podróży do Włoch.

Konferencje pułkownika House.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Paryż, 10 lutego.

Pułkownik House odbył w poniedziałek ponowne konferencje z Briandem i generalnym sekretarzem w ministerstwie spraw zagranicznych Jules Cambon'em, poczem we wtorek odjechał.

Po ataku Zeppelinów na Anglię.

(Tel. własny „Nowej Reformy“.)

Rotterdam, 10 lutego.

Według wiarygodnych doniesień przy ostatnim ataku Zeppelinów na Anglię największe szkody poniosło miasto Birmingham. Bomby, rzucane z Zeppelinów na to miasto, spowodowały ogromne pożary. Ogółem spłonęło tam dziewięć fabryk i 31 domów prywatnych.

Pożyczka rosyjska w Japonii.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Petersburg, 10 lutego.

Agencja telegraficzna petersburska donosi z Tokio:

Układ w sprawie pożyczki rosyjskiej w Japonii w wysokości 50 milionów jenów dla wyrownania zamówień z państwa rosyjskiego został podpisany. Pożyczka ma być oprocentowaną po 5% i zamortyzowana w ciągu roku.

Rokowania niemiecko-amerykańskie.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Londyn, 10 lutego.

„Times“ donosi z Nowego Jorku: Nie można powiedzieć, czy optymizm prasy amerykańskiej, która donosi, że ma nastąpić załatwienie sprawy okrętu „Lusitania“, jest usprawiedliwiony, można się jednak z tem liczyć, że nawet gdyby Wilson miał uważać, iż nie może przyjąć niemieckich koncesyj, to odnowa nastąpi w tej formie, która pozostawi możliwość dalszych rokowań.

Haga, 10 lutego.

Dzienniki donoszą z Londynu: Przewodniczący komisji dla spraw zagranicznych oświadczył, że kwestya „Lusitanii“ jest tak dobrze jak załagodzona.

Pod znakiem wojny.

(Korespondencja „Nowej Reformy“.)

Wiedeń, 4 lutego *).

(Rewizja ustawodawcza. — Niemcy i Węgrzy. — Związek miast niemieckich. — Podatek wojenny. — Organizacja agraryszów niemieckich. — Lichwiarze żywnościowi. — Projekty podatkowe. — Konferencje Helfferichaj.)

Powołanie namiestnika bar. Handla do departamentu ustawodawczego ministerstwa spraw wewnętrznych wywołało liczne komentarze. Na zapytanie u osób informowanych otrzymałem następujące wyjaśnienie:

Na wszystkich frontach wojennych panuje czynność bardzo ożywna i nikt nie może dziś wiedzieć, jak długo burza wojenna trwać będzie, ale obowiązkiem rządu jest nie zapominać także o potrzebach ludności i państwa podczas pokoju i przygotować się znowu na powrót stosunków normalnych. Tylko tej okoliczności przypisać należy powołanie namiestnika Górnej Austrii, bar. Handla, na stanowisko kierownika departamentu ustawodawczego w ministerstwie spraw wewnętrznych. Wszystkie inne kombinacje polityczne, z okazji tego powołania wysnuwane, są bezpodstawne. Podczas wojny i w czasie bezparlamentarnym rząd zmuszony był wydać cały szereg ustaw i rozporządzeń okolicznościowych, które tworzą już pokazy zbiór „ustaw cywilnych“. Wypadki

* Z przyczyn, od redakcji niezależnych, korespondencja ta teraz dopiero doszła rąk naszych. Mimo to, ze względu na aktualną treść swoją, nie minie ona, jak nie wątpliwy, bez obudzenia zajęcia. Przyp. red.

wojenne wytworzyły we wszystkich niemal dziedzinach stosunki zupełnie nowe, które muszą znaleźć wyraz taki w ustawodawstwie. — Departamentowi ustawodawczemu ministerstwa spraw wewnętrznych przypada więc ogromne zadanie rewizji wszystkich istniejących i kodyfikacji ustaw nowych. Powołanie więc tak wybitnej siły fachowej, jaką przedstawia namiestnik Handla na kierownika tego departamentu, w którym także dawniej był czynnym, jest więc zupełnie zrozumiałe.

Ważnym pracem przygotowawczym poświęcone były także narady prezydenta parlamentu austriackiego Sylwestra i posłów niemieckich z Austrii z prezydentem Sejmu węgierskiego i posłami węgierskimi w Budapeszcie. W wylocie do stolicy węgierskiej biali udział oprócz prezydenta i posłów, tylko członkowie niemieckiego Związku narodowego, podczas gdy ze strony węgierskiej uczestniczyli w naradach nie tylko członkowie większości rządowej, ale także przedstawiciele stronnictw opozycyjnych. — Narady bloku „węgiersko-niemieckiego“ poświęcone były różnym kwestjom przyszłości natury politycznej i gospodarczej.

Zapewniają, że postawie niemieccy wrócili bardzo zadowoleni z tych narad, które w przyszłości mają się częściej odbywać.

Miasta niemieckie w Austrii zaczęły się w „związek miast“ (Städtebund) liczący już 112 członków, z miastem Wiedniem na czele, dla zabezpieczenia aprowizacji i czuwania nad ważnymi sprawami gospodarczymi i politycznymi miast. Związek miast niemieckich uchwalił w tym celu domagać się od rządu zastępstwa we wszystkich centralach aprowizacyjnych, dalej reformy autonomii miast i udziału w projektowanym podatku od zysków wojennych (Kriegsgewinnsteuer) ze względu na wielkie wydatki miast, poniesione z powodu wojny. Rząd zajął zycielne wobec tych zadań miast niemieckich stanowisko. W najbliższym czasie ma powstać podobna organizacja miast czeskich.

Także agrariusze obu państw monarchji łączą się i organizują jako producenci, w przeciwieństwie do miast, które są konsumentami. — Cały gmach cłowo-handlowy w Europie środkowej tak gruntownie się zmieni, że dziś przedstawiają się różne plany przyszłości Hohenblumów i tow., jako pozbawione realnej podstawy. Byłoby bardzo wskazane jednak, aby agrariusze porzucili dawny system „podniesienia rolnictwa przez najwykresze podniesienie cen produktów, ale starali się raczej zwiększyć swoje dochody przez zmniejszenie cen gospodarstwa rolnego i wyzyskiwanie ziemi, zamiast konsumentów.“

Hohenblum może się przekonać z każdego podręcznika statystycznego, że wydajność roli w Niemczech jest prawie dwa razy większa, aniżeli w Austrii i na Węgrzech, mimo iż Austro-Węgry posiadają ziemię o wiele urodzajniejszą. Takie same cyfry wykazuje statystyka hodowli bydła, mleczarstwa i t. d. Można więc śmiało powiedzieć, że produkcja rolnicza mogłaby u nas być przynajmniej dwa razy większą, aniżeli była dotychczas w czasach normalnych. Gdyby rolnicy nasi nie żalowali nakładów na maszynę rolnicze i różne ulepszenia w rolnictwie i aby w ogóle nauczyli się w sposób nowoczesny uprawiać ziemię i prowadzić chów bydła. Takie „podniesienie rolnictwa“ byłoby wielką zasługą organizacji agrarnych, zwłaszcza w chwili obecnej i w czasie po-wojennym. Tylko tym sposobem dałoby się też rany, zadane wojną, jak najszybciej zbliznić, z wielką korzyścią dla zdrowia producentów i konsumentów.

Zdawało się, że wojna, która w szeregach wojskowych zbliża do siebie ludzi tego samego państwa bez względu na ich stan, narodowość i stanowisko społeczne, wywoła podobne nastroje także „na tyłach“ wśród ludności cywilnej, że zapanuje ogólny altruizm i zwiększy się ogólnie poczucie społeczne. Ale stała rubryka sądowa poświęcona wyzyskiwaczom na targu towarów spożywczych tzw. „Preistreiberom“, ukrywanie towarów spożywczych przez poszczególnych kupców i producentów, celem wywołania sztucznej wyższości, świadczy, że chciwość i chęć łatwego wzbogacenia się kosztem drugich, przystępują istniejące nawet porwy szlachetniejsze. Niechby budująca jest też dyskusja, tocząca się w różnych organizacjach wielkiego przemysłu i na łamach ich organów z powodu zamierzonych opodatkowań zysków wojennych. Niema dwóch zdań co do słuszności tego podatku. Kto zna bilanse wielkich towarzystw, kupców i fabrykantów, trudniących się dostawami wojskowymi, musi uznać, że żaden procent opodatkowania ich zysków nie jest za wysoki. — Wedle ogłoszonego właśnie bilansu firmy Kruppa w Essen, dochód czysty wzrósł w roku ubiegłym z 45 milionów marek na 99.9 mil. marek, co daje miarę dochodów innych przedsiębiorstw, zaspokajających potrzeby wojskowe. Dochód z tego podatku, którego wprowadzenia już w najbliższym czasie oczekiwac należy, będzie też niezawodnie bardzo pokazy. Obawiać się tylko należy, że w przyszłości wielcy dostawcy już z góry kalkulujące swoje zastawiają do nowego podatku, który w ten sposób stałby się iluzorycznym. Może jednak władze i na to znajdą sposób. Za podstawą do obliczania zysków wojennych służą mają bilanse za lata 1911 i 1913. Każda wyższa w dochodach za rok 1914 i 1915 ma być uważa-

KRONIKA

Kraków, 10 lutego.

na za »Kriegsgewinn« i odpowiednio opodatkowana. Przedsiębiorcom wolno będzie odliczyć inwestycje, poczynione n. p. w fabrykach przerobionych specjalnie dla celów wyrobów wojennych. Wszystkie bliższe szczegóły tego podatku będą zapewne już w niedalekim czasie ustalone.

Różne monopole i projekty podatkowe, o których w ostatnich czasach wiele mówią, nie są jeszcze aktualne. Słychać, że między projektowanymi nowymi podatkami znajduje się także projekt podwyższenia opłat pocztowych i telegraficznych.

Projektami nowych podatków zajmują się teraz nie tylko państwa prowadzące wojnę, ale także państwa neutralne, w których, jak n. p. w Szwajcarii, niektóre nowe podatki wprowadzone zostały. Także w Niemczech wojna wywołała potrzebę utworzenia nowych źródeł dochodu dla państwa. Tymczasem jednak rozpisanie będzie w Niemczech, celem pokrycia dużych wydatków wojennych, nowa czarna podatek z wojny. — Jak dzienniki niemieckie zapewniają, typ nowej pożyczki niemieckiej będzie nieco odmienny od poprzedniej i przedstawi co najmniej równe korzyści dla publiczności subsydującej.

Nie ulega wątpliwości, że wobec ścisłych stosunków, łączących Austro-Węgry z państwem niemieckim, plany finansowe obu państw były przedmiotem ważnych konferencji, jakie się odbyły tutaj między sekretarzem stanu ds. spraw skarbowych Helfferichem, a ministrami austriackimi i węgierskimi. Przy tej sposobności omawiana była także sprawa zbliżenia gospodarczego obu państw i uregulowanie kursu korony wzgl. marki, stojące w związku z ogólnym położeniem gospodarczym. Sz.

Mianowania w szkołach średnich.

Lwowski „Dziennik Polski” dowiaduje się, jak twierdzi, że dobrze poinformowanych sfer z Białej, że Rada szkolna krajowa zamierza przeprowadzić obsadzenie wszystkich opróżnionych w ostatnich latach posad etatowych i nadetatowych w szkołach średnich. Dla egzaminowanych zastępców nauczycieli, którzy już po kilka lat czekają na posadę, zamiar ten Rady szkolnej na doniesienie znaczenie i jest spełnieniem najgorętszych postulatów nauczycielstwa szkół średnich, objawianych na licznych zebraniach kół T. N. S. W. i przedstawianych w memoriałach do władz.

Przy mianowaniach, według informacji „Dziennika Polskiego”, uwzględnieni będą i ci zastępcy nauczycieli, którzy pełnią obowiązki nauczycielskie, jak niemniej ci, którzy obecnie służą w armii.

W tej samej kwestii dodaje dalej „Dziennik Polski” następujące uwagi:

„Gdyby równocześnie nie przeprowadzono spensjonowania dyrektorów i profesorów, którzy już przed wojną w latach 1914—15 i 1915—16 wnieśli podania o spensjonowanie lub wstrzymują się od tego tylko dlatego, że dotąd w drodze ustawowej nie przeprowadzono projektu pragmatyki służbowej, ilość posad etatowych byłaby znikomo mała, zwłaszcza, że nie wszystkie jeszcze szkoły średnie w Galicji są uruchomione.

Zyczyć więc sobie należy, aby uczciwa inicjatywa mianowań suplentów nauczycieli przeprowadzona w całej rozciągłości i w związku z tą sprawą załatwienie założeń spensjonowania profesorów, oraz rozpisano konkursy na wakujące lub mogące być opróżnione posady dyrektorów, tylko bowiem w ten sposób znaczniejsza ilość suplentów osiągnąć zdota należne wywyższenie i lepsze zapoznaczenie. Znajdą do tego chęć władze naczelnej dla nauczycielstwa, wątpliwe nie można, że sprawa mianowań zostanie załatwiona z korzyścią dla zastępców nauczycieli, którzy długie lata pracując w żmudnym zawodzie nauczycielskim, na próżno dotąd oczekują polepszenia i ustalenia swego społecznego i finansowego położenia. Przypuszczamy nawet, że Rada szkolna krajowa potrafi wydobyc w Wiedniu odpowiedni fundusz, aby stworzyć stosowną ilość posad nadetatowych i w ten sposób przyjdzie z pomocą suplentów rzeszy w Galicji.

Byłoby to pożądanym dalszy ciąg akcji, którą rozpoczęła reforma plac suplentów według projektu pragmatyki.

Sekcja informacyjna gospody Legionistów N. K. N. (Wiedle IV, Weyringergasse 14), prosi wszystkich Legionistów, przebywających w polu jak na kurnicy, o podawanie jej swych nazwisk i adresów w celach informacyjnych.

Mieczysław Smolarski.
Ogród przed burzą.

Powieść współczesna.

(Ciąg dalszy.)
Wówczas w oczach Mery ulagającej dyplomatycznym dyktando głosu, pojawiły się: małżeństwo, wolność, niezależność, wyswobodzenie się z domu, przeżycie nowe, nieznanie i niegdy, więc odparła mu cicho głosem: — Dobrze! ojeze...

VI.

Droga, wiedząca od dworca kolejowego, pełną letniego pyłu, jechał powóz, który wioził właściciela cichego ogrodu, Mery i pana Rasińskiego, jako jej konkurenta.

Była to już późna pora lata gasnącego. Młoda panna rozmawiała dzisiaj mało.

Niekiedy odwracała głowę ku jadącemu w dół powozowi, naogół zagłębiała wzrok w piękności krajobrazu, któremu przez ubytek zbóż przybyło na przestrzeni, a któremu jesień dodawała już melancholii. Pachniały jeszcze łęki złotego ląku, a konieczna, która wznosiła się z pod ścieżnika biała, jakby tysiącem iskier stokerów ku świeczom wiatru powiewem. Głębiej sadów wznosiły się ciężko, owocem obwiszone. Szeroka aleja kasztanowa wypełniała szum, a razem z nim modlitwę śpiewały pęsygny bór nieprzebyte.

Pan Rasiński wlotocznym niewygodnie na przednią ławkę faetonu dostrzegł tylko tuman

pyłu, który zrywał się za pojazdem. Odwzajemniał się jednak za obojętnością Mery i rozmawiał wyłącznie z jej ojcem. Do rozmowy zresztą brakło mu tematu. Uczucia młode nie poruszały go już, a piękną dziewczynę uważał poniekąd jako przedmiot kupa i dlatego, choć pragnął jej, brakło mu trzeźwość wobec niej szacunku. Nie rozumiał już tego, że niktynko jej błękitnooka, czarnymi włosami okolona twarzyczka, spadziste ramiona i smukła postać, a nie przedewszystkiem jej dusza wrażliwa, a nie przedewszystkiem jej skarb bez ceny. Ponieważ jednak był człowiekiem zabiegliwym i rozsądnym, ujmował więc sobie pana Stanisława rozmową o wiejskich rzeczach niebanalnych.

Mery natomiast, która rozmawiała z nim w pociągu przez czas dłuższy, nie mogła pojąć, jak mógł znaleźć się człowiek, z którego duszy nawał ona nie doznała nic głębszego wydobyc. Skrycie bawiła się jego zakłopotaniem, a widząc uwielbienie dlań swego ojca, przypominała sobie z lekkim westchnieniem, choć bez zgrozy, posłyszany kiedyś z ust Karola aforyzm, że małżeństwo, jest to czasem wóz skrzypiący o dwóch kołach, z których każde chodzi i zje.

Pocieszyła się deklamując sobie cicho wiersz: »O kasztelanie cichego ogrodu«. Domyślała się, że w powozach tych, w których był jej brat i Karol, jechał także obiecany jej, Jan Orski.

Pan Jagmin, do którego jechali, nabył majątek swój, Jasienie, zaledwie przed laty kilkunastu. Odrazu wszedł w życie wsi i jej zwyczaj i oddawna sławne były u niego dożynki,

Program wypełniał utwory z XVII i XVIII wieku, odegrane na szpincie (Klara Czop-Umlaufowa), violi d'amour (R. Kirkorowa). Bilety po 1 K w kancelarii Instytutu muzycznego (ulica św. Anny 2).

Odczyt. W sobotę dnia 12 b. m. o godzinie 4 po południu w Czytelni Polskiego Związku niewiast katolickich (ulica Szczepańska L. 5) odbędzie się odczyt profesora dra Michała Siedleckiego pod tytułem: »Walka z zarazką«.

Rekwizytura gum samochodowych. Magistrat krakowski ogłasza: W dniach 25, 26 i 27 stycznia b. r. urzędowała w krakowskim magistracie komisja wojskowa-cywilna dla oszacowania dodatkowo złożonych wskutek rekwizycji gum samochodowych. Właściciele gum, którzy przy komisyjnie się nie jawnili, zechcą zgłosić się w godzinach urzędowych (przed południem) w wydziale Vc magistratu, celem podpisania protokołu szacunkowego i podjęcia kwitu rekwizycyjnego.

Zarazem doszło do wiadomości magistratu, że są jeszcze w Krakowie prywatni posiadacze gum, którzy przed rekwizycją ukrywali. Wobec tego ogłasza się, że wykryto gumy będą zajęte z urzędu przez magistrat na koszt i niebezpieczeństwo właściciela, przyczem właściciel będzie ukarany według obowiązujących postanowień karnych, a nadto może być orzeczony przypadek znalezienia gum na rzecz skarbu państwa. Po ogłoszeniu reskryptu ministerialnego o zajęciu gum samochodowych dla celów wojennych w dniu 11 października 1915 r., zakazany jest wszelki obrót tym artykułem, jako też używanie lub przechowywanie gum przez osoby prywatne, które nie uzyskały od magistratu specjalnej do tego celu legitymacji.

W poszukiwaniu rodziny. Legionista Wacław Czajkowski prosi za naszym pośrednictwem o wiadomość o matce Michalinie Czajkowskiej z Bieżan; również legionista Mieczysław Czechak poszukuje ojca Kazimierza z Tarnopola. Wiadomość ma być nadesłana pod adresem: Zofia Płaska, Kraków, ul. Siemiradzkiego 17.

Podobnie sędzia p. Tadeusz Michalczyński ze Lwowa i ks. Paprowski, proboszcz łaciński z Koropca nad Dunieństwem, jeńcy cywili w Rosji proszą o jakikolwiek wiadomości od swych rodzin. Znajdują się w Pernie gub. permskiej, ul. Bolszaja-jamskaja 28, Polski komitet.

Z kraju.

Jubileusz 25-letniego burmistrzostwa dra Dietzsa. Z Jarosławia piszą nam: Przed kilku dniami obchodził burmistrz naszego miasta, dr Adolf Dietz, 25-lecie swoich rządów burmistrzowskich. O godzinie 12 w południe zjawiła się Rada miejska w komplecie wraz z gronem urzędników w mieszkaniu burmistrza, aby złożyć życzenia i podziękować za dotychczasową tak wydatną i w skutki błogą działalność i ofiarność dla miasta. Imieniem Rady miejskiej i magistratu przemówił pierwszy asesor i zastępca wiceburmistrza p. Juliusz Strisower w gorących słowach uznania dla zasług kolegi miasta, podnosząc bezprzykładną ofiarność, mroźną pracowitość, przedmiotowość i bezstronność, jak i usilne i nieprzerwane starania o jego rozwój i dobrobyt. — Następnie ks. prefekt F. S. imieniem komitetu parafialnego rz-kat., a dziekan Chotyński imieniem greko-katolików hold składali swemu prezesowi.

W odpowiedzi przemówił dr Dietz, składając serdeczne podziękowanie za złożone mu życzenia.

Stwierdzenie (zmarłego) Burmistrza. W najbliższych dniach rozpocznie tu działalność Biuro dla ubezpieczeń wojennych. Kierownikiem biura dla całego obwodu zamianowany został dr Józef Mosler.

Narzekanie na brak mąki w mieście nie ustaje. Zakład wojenny obrotu zbożem nie dostarcza mąki na czas, ani też w ilości przepisanej ustawą.

Starostwo tutejsze zaprowadziło ceny maksymalne na naftę; litr nafty salonomicz kosztuje w mieście 44 hal, w powiecie 48 hal.

Z Rohatyna. Jednym z najwięcej zniszczonych miast Galicji wschodniej jest bezsprzecznie Rohatyn. Rohatyn bowiem miał to nieszczęście, że przez Rosyan dwa razy był spalony, a to z końcem sierpnia 1914 na przywitanie, a drugi raz z początku marca 1915 na odczyn. Więcej niż trzy czwarte części budynków leży w gruzach, a domy które ocalały były bez drzwi, bez okien, bez podłóg.

Gdy w sierpniu przyjechaliśmy do tulaćki do Rohatyna, miałem wrażenie, że jestem w starocie, opuszczonym cmentarzysku o powalonych nagrobkach. Panowała tutaj grobowa cisza, ludzi nie było widać, gdyż większą część ludności tutejszej bawiła jeszcze w Wiedniu i na Morawach. 470 osób, a w szczególności żydów, Rosjanie przy odczynie zabrali z sobą do Rosji, a około 300 ludzi tutejszych zmarło na cholere. Pozostałe kobiety i drobne dzieci chowały się starannie po domach i ruinach domów, bojąc się własnego cienia i przynajmniej wprost z głodu.

które odbywały się, jak określić. Przed dworem była oszklona weranda i z niej ta sama muzyka przegrzywała zwykle żniwiarom przed domem i gościom w bawialni. Nabywca Jasienie miał życie wiejskie we krwi i obudziło się w nim zamieszanie dawnych, staropolskich obyczajów. Brał udział w nich i w weselach wiejskich i w uroczystościach wianków i sobótek, przyjmował u siebie i obdarzał koleśników, chłopów z gwiazdą trzech królów, lub przedstawiających fantastycznego, groźnego turoka. Od niego zawsze wyjeżdżały kuligi i on pilnował, by kuligi miał swego organiste, żyda i adleina. Był entuzjastą wsi, trochę przymet dziwakiem, gdyż w dębnie poza dworem kazał ustawić posąg Światowida i Marzanny. Mówiono, że wieszano u ich stóp składali ofiary, mleko i miód, nie w wiary, że podarkę te wpłyną na urodzaje, ale dlatego, by zatonęły w głębi wieków, by w cieniu drzew, nad łką szmaragdową śnić o pierwszych ludzkich wierszeniach, trwogach i tęsknotach. Był poetą dziwakiem w zacięciu, dla oczu ludzkich wesołym i pogodnym, gospodarzem doskonałym.

Rozmarzał się blaskami ognisk w letnią noc, ale kiedy gości przyjmował, to staropolski dym z komina daleko znał o tem dawał. Teraz czekał na przyjeżdżnych na ganku, który otulała smętną zasłoną czerwienią już zieleni winogrodu. Obok pana domu stała tam jego siostra, pani Józefa, stara panna, która poddała się przez szereg lat wszystkim dziwactwom i zaletom swego brata.

Pan Jagmin w czarnym surducie, wysokim, białym kołnierzyku, o pięknej głowie z baczka-

Obecnie tętno życiowe w Rohatynie już znacznie żywiej bije. Rohatyn powoli budzi się do nowego życia. Dzięki usilnym staraniom tutejszego starosty Potockiego, jego energii i nieustraszonej pracy, miasto jest naderazie zapowietrzane. Nie brakło jeszcze tutaj ani mąki, ani soli, ani miedzi, ani też opał. Złożono tutaj dwie kuchnie ludowe, mieszkojaską i żydowską, gdzie biedni ludzie a w szczególności dzieci zmarłych lub uprowadzonych do Rosji rodziców, dostają trzy razy dziennie ciepłą strawę. Biednej ludności bezpłatnie rozdzielają się węgiel, fasolę, mąkę, słoninę i inne wiktualie. Współdziała przeto też energicznie i sumiennie komisarz rządowy Kosiów w k.o., który, aby uproszczyć ułatwić, a względnie umożliwić zaopatrzenie miasta w mięso, założył imieniem gminy dwie jatki, chrześcijańską i żydowską, a jatki te nieobliczone wcale na zysk, dostarczają ludności wyborowej i taniego mięsa. Dzięki takiej administracji miasto powoli przychodzi do siebie. Co raz więcej zjeżdżają się ze wszystkich stron uchodźcy, którzy z bolesnym sercem przewidzieli, że zadowolonym lęga do kłnii przesiąkniętej rodzinnej gleby, a da Bóg, to Rohatyn wkrótce po zawarciu pokoju wyleczy się z ciężkich ran zadanych mu przez barbarzyńskich najazdów.

Z ziem polskich.

Ekspozytura Banku austro-węgierskiego w Lublinie. Dzienniki wiedeńskie donoszą: Otwarcie filii Banku austro-węgierskiego w Lublinie poprzedziły długie rokowania. Chodziło bowiem o rozstrzygnięcie kwestii, czy ma to być samoistna filia, czy też ekspozytura filii krakowskiej tego Banku. W końcu oświadczone się za otwarciem w Lublinie ekspozytury filii krakowskiej. Ekspozytura lublińska mieścić się będzie w gmachu dawnego Banku państwowego rosyjskiego. Sprawozdanie z działalności lublińskiej filii Banku państwowego rosyjskiego wprawdzie nie mamy, ale o rozmiarach tej działalności świadczyć może fakt, że w filii urzędowało 30 urzędników. Otwarta z dniem 10 b. m. lublińska ekspozytura Banku austro-węgierskiego ma przede wszystkim zaspokajać potrzeby zarządu wojennego. Poza tem do działalności ekspozytury należało będzie zmiana pieniędzy, dotowanie kas wojennych, wymiana uszkodzonych not bankowych. Operacje kredytowe będą na razie z działalności ekspozytury lublińskiej wykluczone. Mimo tego skromnego zakresu działania — oświadczają dzienniki wiedeńskie — dzień 10 lutego, to jest dzień otwarcia ekspozytury lublińskiej Banku austro-węgierskiego, stanowić będzie datę historyczną. W tym dniu bowiem otwarty został pierwszy zakład filialny austriackiego instytutu finansowego na terytorjach okupowanych.

Biblioteka uniwersytecka w Warszawie. Prace nad uporządkowaniem biblioteki trwają ciągle, ale na razie jest ona jeszcze zamknięta dla publiczności i korzysta z niej mogą tylko studenci uniwersytetu. Sprawa jednak przyspieszenia otwarcia biblioteki zgłosił się warszawskie Towarzystwo literatów i dziennikarzy i zapewne doprowadzi ją do szczęśliwego rozwiązania. Chce ono dać do pomocy bibliotekarzowi głównemu p. Poniatowskiemu kilkunastu swoich członków, którzy obecnie, z powodu zamknięcia jednego z pism a skurczenia się wszystkich innych, są wolni.

Wystawa sztuki polskiej w Warszawie. Na dochód Towarzystwa opieki nad ochrankami dla dzieci, urządzono w Warszawie przy ulicy Wierzbowej bardzo zajmującą wystawę, obejmującą dzieła sztuki polskiej od końca XVIII. wieku do czasów najnowszych. Zgromadzone na niej z najdawniejszych dzieł malarstwa polskiego, obrazy Bacciarellego i Orłowskiego, następnie z drugiej połowy zeszłego stulecia Simmlera, Brandta, Kossaka, Chelmońskiego, Maksa Gierzyńskiego, Siemiradzkiego i Matejki. — W nowszy okres wprowadzają dzieła Podkowińskiego, Żmurki, Andriollego, Pałuszaka, Bakalałowicza, Wyspiańskiego, Gottlieba i Hirszenberga Sznerna, Heymana, Weychorta i Perdyńskiego.

Ostatni okres rozwoju polskiego malarstwa reprezentują: Wojciech Kossak, Masłowski, Wyczółkowski, Weyssenhoff, Falat, Augustynowicz, Ejsmond, A. Kamiński, Lenc, Axentowicz, Ziomek, Pankiewicz, Wachowicz, Piotrowski, Straszewicz, Podkowski, Rapacki, Rydziewicz, Trębacz, Rosen Kozakiewicz, Uziębło, Austen, Kaufman, Krasnowski.

Rzeźbę reprezentują: Szymanowski, Glicenstein, Ejsenberg, Kunia, Brzeża, Antokolski. Wystawa cieszy się wielką frekwencją.

„Ognisko” dla młodzieży w Warszawie. Pisma warszawskie donoszą: Dzięki staraniom właściciela oddziału Sekcji 8-jej Wydziału Oświecenia w gmachu szkoły zgromadzenia kupców, przy ul. Włodków 24, powstało nowe ognisko dla młodzieży. Na ten cel pozyskano obszerną salę w wysokości suterynów, w której swobodnie może poruszać się kilkuset chłopów. W ognisku tem, przeznaczonym dla młodzieży szkół średnich, 3-0 chłopów na możliwość uczenia się poza szkołą w

lokalu przestronnym i dobrze oświetlonym, a nadto otrzymują oni gorące pożywienie. Na utrzymanie ogniska Zgromadzenie kupców daje miesięczną zapomogę w wysokości 1000 rb.

Kalendarz Komitetu obywatelskiego w Warszawie. Stwierdzenie Komitetu obywatelskiego w Warszawie wyszła »Kalendarz historyczno-polityczny na rok 1916«. Treść kalendarza, poza zwykłymi działaniami, podaje historię powstania i organizacji instytucji obywatelskiej, miasta Warszawy, powstałych w czasie wojny i po zajęciu Warszawy i Królestwa przez Niemców, oraz dane statystyczne o tych organizacjach się odnoszące. Z ciekawych artykułów ogólnoinformacyjnych zwracają nadto uwagę: »Sądy w Warszawie przez E. Rapaporta, »Prasa warszawska« przez St. Jarkowskiego, »Działalność kobiet w czasie wojny« przez T. Męczykowską, »Warszawa czasu wojny« przez Z. Dębińskiego, »Warszawa w dniach przełomu« przez A. Rossata, »Pamiętniki granatni i kamienie warszawskie« przez A. Kraushara, »Ludność Warszawy« przez Wł. Korotyńskiego, »Godła Warszawy« przez L. Marchewskiego i t. d.

Robotnicy a warszawski Komitet Obywatelski. Przedstawiciele grup robotniczych uskarżają się na to, że w obradach komitetu warszawskiego nie mają wpływu przy rozstrzygnięciu najważniejszych spraw i — gdy wynika sprawa, dotycząca zasadniczych spraw bytu robotniczego, mogą być łatwo prze głosowani. Wychodząc z tego założenia, przedstawiciele robotników zażądali wybrania do Komitetu Obywatelskiego trzech swych przedstawicieli, po jednym z każdej grupy.

Komitet obywatelski na posiedzeniu poodebiłkowem wniosek ten odrzucił, zachęcając natomiast obecnych przedstawicieli robotników w komitecie do gorliwszej pracy w sekcjach.

Memoriały właścicieli nieruchomości w Warszawie. W dniu 8 bm. delegaci Stowarzyszenia właścicieli nieruchomości m. Warszawy: wiceprezes hr. R. Lubieński, dr J. Zawadzki, A. Korzybski i G. Krzysztofowicz na posiedzeniu u prezydenta i wiceprezydenta stoł. m. Warszawy złożyli 2 memoriały, a mianowicie: 1) w sprawie niezbędnego udziału przedstawicieli Stowarzyszenia w zarządzie miejskim, 2) i w kwestii zaliczenia należności za lokale osób ewakuowanych lub za lokale, zajęte przez władze niemieckie na poczet podatków miejskich, przypadających od właścicieli tych nieruchomości.

Uprawa nieużytków miejskich w Warszawie. »Kurier Polski« donosi: Magistrat m. Warszawy pragnąc przyjąć w pomoc licznym rzeszom bezrobotnych postanowił uprawić nieużytki gruntów miejskich. Przy uprawie tych nieużytków pracuje obecnie około 8.000 osób przy wynagrodzeniu 75 kop. za 4-godzinną pracę. Dotychczasowe doświadczenie wykazało, że kosztu uprawy wynoszą na obszarze 1 morga ogółem 350 rubli a mianowicie: plantowanie 100 rb., przewrocenie 50 rb. uprawa i siew 125, zbiór 75 rb. Robotnicy otrzymują za pracę z tych 350 rb. 225. Dochodu narazie nie przewidziano żadnego. Jest więc to filantropia pracy.

Organizacje żydowskie w Warszawie. W Warszawie od czasu okupacji niemieckiej zapanował żywoty ruch organizacyjny między żydowskimi zawodowcami. Zargonowy »Hajnt« podaje o tem następujące informacje:

Zawiazali się w zawodowe zrzeszenia: galanterijnicy skórzanicy, kamasznicy i szewcy, pierniczy galanterijni, pracownicy mody, tkacze, piekarze, tabacznicy, galanterijni drzewni, pracownicy szewscy, drukarze, przemysłowcy budowlani, metalowcy i iglarze. Te związki posiadają nie cały tysiąc członków każdy i mają formalny charakter »markowski«. Poza tem są i bezpartyjne związki, nie wyznające »walki klas«: kwiatarze, kapeluszownicy, szcztokarze, hafciarze, kelnerzy, ponoszni, rzemieślnicy, fotografowie, bielizniarze i inni. Te związki odbyły w ostatnim półroczu 147 zebrania publicznych.

Spekulacje »kunsthandlerów« warszawskich. Czytamy w »Kuryerze polskim«: Różne znaki wskazują na to, że przygotowuje się u nas pewna spekulacyjka, wcale niezwykła. Oto po domach inteligencji naszej chodzą panowie, dopytujący się o obrazy polskich malarzy, już nieżyjących. Znalazszy czego szukają, proponują kupno. Naturalnie, za drobne sumki. Požadane są zwłaszcza w tym nagłym popycie rzeczy Brandta, Chelmońskiego, Juliusza Kossaka, Podkowińskiego, Wyspiańskiego. Sumka, ofiarowywana przez tych nabywców, waha się około — stu rubli; za efektowniejszą rzecz dochodzi do dwustu. Niewiele. Otóż w domach naszych literatów i aktorów częste są te szkice i obrazki, dawane zwykle w przyjaznym upomniku przez artystę, w czasach, gdy jego sława była dopiero nadzieją i obietnicą. Ponieważ oni właściciele nie nie kosztowały, nie mają oni dokładnego pojęcia o handlowej cenie tych pamiątek. — to też na niedługą z nich widok rozwinęli stoburówki czyni hypoteczne wzięcie. Niewiele — zwłaszcza w dzisiejszym ciężkim położeniu. Zdobycia się na hart woli, aby oprzeć

mi, przypominał postać Chłopcickiego. W salach przyległych poczyniono już przygotowania do przyjęcia gości. Na przystrojonej murawie, od bocznej strony dworu, gdzie po kwadrantowych podpórkach pięły się róże, czekały stoly na miłośników.

Mery w czasie podwieczorku siedziała pomiędzy ojcem, a panem Rasińskim i nie miała sposobności zbliżyć się do Orskiego. Pan Hieronim starał się naprawić milczenie swoje w czasie drogi i próbował zająć swoją sąsiadkę tem więcej, iż czuł, że wszystkie oczy są na niego zwrócone. Obecność jej przy nim pozbawiała mu i jego nawet owiewała swoim urokiem. Szukał do niej drogi, a nie mogąc jej znaleźć, począł traktować ją, jak dziecko, trochę z gory, żartobliwie i z lekką ironizacją. Ulegając słabości starszego konkurenta wyrażał się zjadliwie o całej wiejskiej młodzieży, przedstawiając ją, z matyni wyjątkami, jako rozpustnych lekkoduchów. Ale Mery, gdy obudzili się w niej duch sprzeciwienia, gotowa była bronić nawet Karola. Wszystkie jej sympatyje stały naraz po stronie tak spotwarzonego, młodego jej świata. Nie odpowiadała więc nie, a błądząc wzrokiem rzuciła kilka obojętnych, lecz ciekawych spojrzeń na Karola, który stał nagle w środku rozmowy ze Stefcią Smagłowską i spojrzała dwukrotnie na oddaloną od niej, zamysloną w tej chwili i poważną twarz Orskiego.

I panna Rostocka myślała w duszy tak, gdy wszyscy szli do niej, że słucha tylko uczonoje rozmowy swego sąsiada: Wolę cie, mój młody świecie z porywami

twymi, choćby letnich ogrodów i róż czerwonych, świecie pragnień, tęsknot i kwiatów. Wole tę całą wiejską młodzież, której nie znoszę i od której odstępca mnie pan Rasiński, bo gdyby przyszła jakaś wielka chwila dziejowa znalazłby w sobie więcej serca i potrafiłby walczyć bardziej po bohaterka niż ten zmierzalony stary świat, który jest rozsądny i który uczy, by młoda córka sprządała za pieniądze.

Tak myślała Mery i stała znova na rozbieżnej drodze, bo życie znała tylko w obrębie tych dwóch wydanych przez się światów.

Przechwalała jedynie, że poza nią jest tego życia morze wielkie i by wszystko urzucić i zabrać decydowała się nawet na popisanego przez ojca konkurenta.

A Orski myślał tymczasem: — W co rozwija się ta młoda panna, którą wdziałem kiedyś paczkami róż, o błękitnych oczach aksamiutnych, na tle pałacyku, z szachetów. W co rozwija się takie młode, polskie dziewczyny, które znan tak mało? Słyszałem kiedyś przechodząc, jak grała na fortepianie i wiem, że ma duszę, która się skarży. Co znaczy ten starszy pan, który najwłóczniejsz zamierza ją poślubić i czy ona skończy, jak tyle innych, banalnie?

W tej chwili wzrok jego spotkał się nagle ze spojrzeniem Mery i oboje zrozumieli, że myślą o sobie.

(C. d. n.)

się pokusie. Przeważnie cenne pamiątki, których wartość dziesięciokrotnie przewyższa proponowane kwoty, wędrują do rąk spekulantów za bezcen ze szkodą niepowetowaną dla naszego stanu posiadania. Na obywateli ten zwrot należy uważać, bo powtarza się on i nas w Krakowie, a w skromniejszych rozmiarach, a kwoty, proponowane w Krakowie są wprost śmieszne.

Dnia 9 lutego b. r. w kościele Pł. Norbertanek na Zwierzynie w Krakowie odbył się

ślub
p. NATALII z Łódzkiej ZAWISTOWSKIEJ
z p. dr. MARYANEM STEPOWSKIM.

1230

POWSZECHNE WYKŁADY UNIWERSYTECKIE
ulica św. Anny L. 6. — Program na luty.

Piątek, dnia 11 lutego o godzinie 7 wieczór: profesor dr. Stanisław Kutrzeba: »Charakterystyka państwowości polskiej« (część 1).

Repertuar teatru miejskiego
im. Jul. Słowackiego.

Czwartek: »Rozstaje«.
Sobota: »Ciocia z Honfleur«, komedia w 3 aktach Gaultiera.

Repertuar teatru ludowego miejskiego.
Czwartek 10 bm. wieczór: »Dzieci Krakowa«, opereta.

Piątek 11 bm. wieczór: »Baron Cygański«.

Dodatek dla urzędników państwowych.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 10 lutego.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu w porozumieniu z dotychczasowymi ministerstwami z dnia 9 lutego 1916 w sprawie przyznania dodatków służbie państwowej z okazji nadzwyczajnych stosunków, spowodowanych wojną.

§ 1. Pozostającym w służbie państwowej czynnej przyznany zostaje na rok 1916 z okazji nadzwyczajnych stosunków spowodowanych wojną dodatek według miary następujących postanowień:

Dodatek ten ma być w 12 ratach miesięcznych, rozpoczynających się z dniem 1 stycznia 1916, pierwszego każdego miesiąca z góry z urzędu zakalkulowany. Jeżeli władza przekształca umowę, że dla wiarygodnego stwierdzenia należyłości i wymiaru dodatku stojące jej do rozporządzenia daty urzędowe nie wystarczają, ma ona urzędnika względnie żonę jego lub dzieci zawezwać do przedłożenia koniecznych dowodów. Okoliczności, które powodują zmianę w wymiarze dodatku, ma dotyczyć albo też ci, którzy według istniejących przepisów do podwyższenia jego plac są uprawnieni, podać władzy przekazującej przed najbliższym dniem płatności. Jeżeli urzędnik pozostaje w czynnej służbie państwowej, to dodatek może być wypłacony osobie uprawnionej według istniejących przepisów do podejmowania jego plac.

§ 2. Dla wymiaru dodatków dzieli się funkcyjarysz państwowych według stanu ich rodzin na następujące trzy klasy:

I. klasa: Funkcyjarysze nieżonaci i owdowiali, którzy nie mają ustawowego obowiązku utrzymywania dzieci.

II. klasa: Funkcyjarysze żonaci bezdzietni, dalej funkcyjarysze i wdowcy, którzy mają ustawowy obowiązek utrzymywania jednego albo dwójga dzieci.

III. klasa: Żonaci albo owdowiali funkcyjarysze, którzy mają ustawowy obowiązek utrzymywania więcej niż dwójga dzieci. Przy tem uwzględnić należy tylko te dzieci, które według przepisów dla dotyczących albo pokrewnych kategorii funkcyjarysz wchodzą w rachubę przy zapośredniczeniu państwowemu, zwłaszcza które nie przekroczyły wieku normalnego i uważane być mają jako niezaopatrzone. Dzieci pozostające w służbie państwowej nie mogą być wliczone. Funkcyjarysze w rozwodzie mają być na równi postawieni z żonatymi: w razie jeżeli nie ma dzieci tylko wówczas, jeżeli są obowiązani do utrzymywania rozdzielonej małżonki.

§ 3. Przydzielonym do pewnej klasy rangi urzędnikom państwowym i państwowym osobom stanu naczelnego przyznany będzie dodatek według następującego szematu:

Przy placach rocznych 10.000 K wliczenie 14.000 K suma roczna dodatku w koronach I. klasa 580 K, II. klasa 800 K, III. klasa 900 K.

Przy placach rocznych	wliczenie	500 K	700 K	800 K
6.400 K	10.000 K	500 K	700 K	800 K
4.800 K	6.400 K	440 K	620 K	700 K
3.600 K	4.800 K	380 K	540 K	600 K
2.800 K	3.600 K	320 K	440 K	500 K
2.200 K	2.800 K	250 K	350 K	400 K
1.600 K	2.200 K	180 K	250 K	300 K

Kwinkwenta osób państwowego stanu naczelnego mają być przy wyrachowaniu powyższego dodatku doliczone do plac.

§ 4. Dla praktykantów, w myśl ustawy z dnia 25 stycznia 1914 r. Dziennik rozporządzeń państwowych Nr. 15 (Art. IV.) dalej dla pozostałych w służbie przygotowawczej sędziowskiej praktykantów i asystentów, dalej dla asystentów i supientów zakładów naukowych państwowych dodatek wynosi:

I. klasa: 140 K, II. klasa 200 K, III. klasa 240 K.

Dla tych asystentów jednakże, którzy według artykułu I. lit. c) pragmatyki służbowej jako adiutami otrzymują placę urzędnika X. kl. rangi, dodatek wynosi:

I. klasa 250 K, II. klasa 350 K, III. klasa 400 K.

§ 5. Ustalony w pierwszym ustępie § IV. wymiar dodatku ważny jest także dla podurzędników i służących w myśl ustawy z dnia 25 stycznia 1914 r. Dziennik rozporządzeń państwowych Nr. 15 (Art. IV.) dalej dla żołnierzy straży bezpieczeństwa (umundurowana straż bezpieczeństwa, straż policyjna cywilna, agenci cywilni) i straży skarbowej jako też starszych dozorców więziennych i dozorców więziennych zakładów karnych i więzień sądowych w końcu dla oficyantów kancelaryjnych i pomocników kancelaryjnych obu płci i dla w pełni zatrudnionych służących pomocniczych.

§ 6. Funkcyjarysze, którzy jako gażyści odbywają służbę wojskową, tak samo funkcyjarysze, którzy z okazji wydarzeń wojennych pozostają w użyciu, połączonym ze stałymi poborami czy też z poborem strawnego, otrzymują dodatek tylko wówczas, jeżeli mają

własne gospodarstwo z żoną albo dzieckiem i użyci są poza obrębem normalnego miejsca służbowego.

§ 7. Przyznanie dodatków dla funkcyjarysz państwowych, należących do innych kategorii, niż wyliczone w §§ III—V niniejszego rozporządzenia, zastrzeżone zostaje dla specjalnych przepisów.

§ 8. Rozporządzenie to nie odnosi się do funkcyjarysz, których pobory cywilne są wstrzymane albo pokrywane z budżetu wojskowego.

§ 9. Wynikający z tych dodatków większy wydatek ma być wrachowany do kredytu, który w rozdziale XI. ogólnej administracji kasyowej będzie ustalony pod tytułem »Dodatki z okazji nadzwyczajnych stosunków, wywołanych wojną«.

Podpisano: Leth m. p.

Odznaczenia.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 10 lutego.

»Wiener Zeitung« ogłasza cesarskie pismo własnoręczne z dnia 7 lutego b. r., nadające godność tajnych radców z uwolnieniem od taksy szef. sek. w min. spraw wewn. dr. Jul. Klebergowi, szef. sek. w min. obr. kraj. br. Alfr. Bibra von Gleicherwiesem, szef. sek. w min. handlu dr. Fr. Muellerowi i szef. sekcji w min. robót publ. dr. Adolfowi Muellerowi.

Wiedeń, 10 lutego.

»Wiener Zeitung« ogłasza: Cesarz raczył łaskawie nadać najwyższą decyzją:

W dziale prezydium Rady ministrów: Krzyż komandorski orderu Franciszka Józefa radcy minist. w prezydium Rady ministrów dr. Juliuszowi Skarzynskiemu.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. dyr. rach. prez. Rady min. Lud. Białoruskiemu i szefowi Biura tel. korespond. radcy rządów. Ernestowi Piekowi.

Wiedeń, 10 lutego.

»Wiener Zeitung« ogłasza: Cesarz raczył łaskawie nadać Najwyższą decyzją z dnia 7 lutego b. r.

W dziale ministerstwa spraw wewnętrznych:

Z uwolnieniem od taksy Krzyż komandorski orderu Leopolda kier. starostwa w Krakowie wiceprezydentowi namiestnictwa dr. Adamowi Fedorowiczowi.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. rad. nam. w nam. galic. Tad. B. Bożynskiemu, radcom nam.: kdr. star. w Kimpolungu r. rad. kraj. Jauowi Kapuścińskiemu, referentowi kraj. sanit. radcy nam. Lachowiczowi, r. nam. Tadeuszowi Löblowi, r. nam. J. Matkowskemu, r. nam. Eng. S. Wolodzie.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa kier. star. w Dobromilu sekr. nam. St. Bilinskiemu, idem. star. w Chraszowie sekr. W. Chylickiemu, starostwie Sew. Dolnickiemu w Nisku, kier. star. w Peczynie sekr. Jul. Friedrichowi, star. Bel. Hellerowi w Brzesku, star. K. Jaworczykowskiemu w Żydaczowie, inspekt. sanit. kraj. dr. Kalikstowi Krzyżanowskiemu i dr. Adolfowi Kuhnowi, st. lek. pow. dr. Mich. Lewickiemu w Czerniowcach, st. lek. pow. Waler. Mondolowskiemu w Krakowie, star. dr. T. Moszynskiemu w Zywie, st. lek. pow. dr. H. Nyczowi w Nowym Sączu, st. rad. rach. z tytułem dyr. rach. przy rządzie kraj. na Bukowinie Waleryjowi Pawłowskiemu, star. dr. Jakób. Podczaskiemu w Bielsku, kier. star. w Przemyślanach, st. kom. pow. Z. P. Pielowi-Hunzak, sekr. minist. w min. spraw wewn. Aug. Woykowiczowi, star. Z. Żurawskiemu w Opawie.

Cesarz zezwolił, aby wyrażono Najwyższe uznanie za pełną poświęcenia i skuteczną działalność służbową wiceprezydentowi namiest. gal. St. Grodzickiemu.

Cesarz nadał z uwolnieniem od taksy tytuł radcy rządowego: st. dyr. urz. pom. namiest. gal. radcy ces. Arnoldowi des Loges.

Z uwolnieniem od taksy tytuł radcy ces. Janowi Hawryszewiczowi urz. urz. pom. przy rządzie kraj. na Bukowinie.

Złoty krzyż zasługi z koroną: kom. pow. St. Agopowiczowi w Kolumny, dr. Karolowi Arzowowi w Wadowicach, dr. J. Bilinskiemu przydzielonemu do zarządu baraków w Gmund, K. Głowickiemu w Nowym Targu, Antoniemu Halińskiemu kom. pol. w Czerniowcach, Janowi Holuka dyr. urz. pom. nam. galic. Józefowi Jaworskiemu kom. polie. w Czerniowcach, August. Kleczalskiemu adiunktowi urz. pom. przy rządzie kraj. na Bukowinie, kom. pow. Włod. Łodyńskiemu w Sniatynie, Tad. Łodzińskiemu w Tarnowie, kom. pow. St. Michałowskiemu w Jaworowie, Z. Radowi w Żółkwi, kom. pow. w min. spr. wewn. Leopoldowi Womeli.

Złoty krzyż zasługi sekr. pow. Ad. Kucharczykowi we Lwowie, koncep. radcy kraj. w Storożynie Fryd. Kuczyńskiemu, asyst. rach. rad. kr. na Bukowinie Wl. Sobolewskiemu, koncep. rad. kr. na Bukowinie Stef. Stefanowiczowi, ofic. kanc. St. Uramekowi w Nowym Sączu, insp. straży bezp. w Czerniowcach K. Worobniewiczowi.

Z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter radcy dworu, radcy nam. Karolowi Lidlowi, z uwolnieniem od taksy tyt. i charakt. radcy rządu starostwie Józefowi Bobowskiemu w Cieszyźnie, tyt. i char. starosty, kier. starostwa w Zastawnej sekr. radcy kraj. dr. Włodzimierzowi Wysockiemu.

W dziale ministerstwa skarbu:

Krzyż komandorski orderu Franciszka Józefa z gwiazdą radcy dworu i prok. fin. dla Galicji dr. Karolowi Maryanowi Englowi.

Z uwolnieniem od taksy Krzyż kawalerski orderu Leopolda radcy dworu dyr. skarb. gal. Tad. Klusikowi Orzechowskiemu, radcy dw. dyr. skarb. gal. dr. J. Skwareczyskiemu.

Krzyż komandorski orderu Franciszka Józefa radcy dworu dyr. skarb. gal. H. Dobrowolskiemu.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. klasy st. radcy gal. dyr. skarb. Zdz. Bartoszewskiemu, st. radcy Józefowi Jakubkiewiczowi, dyr. rach. Andr. Kopaczowi, radcy rząd. w min. skarb. Oswaldowi Obogiemu, st. radcy Ant. Prochascie.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa radcy skarb. prok. skarb. gal. dr. Eug. Bartłowi, sekr. min. minist. skarbu Wl. Byrka, kontr.

gal. Kasy kraj. Fel. Chrzyszczyskiemu, radcy skarb. R. Czudarnie, st. insp. dów. St. Konickiemu, sekr. skarb. dr. Józ. Mazurkiewiczowi, sekr. skarb. dr. T. Polakowi, radcy skarb. Józ. Staruszkiewiczowi, st. kom. gór. Maks. Wielkopolskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tyt. radcy rządowego dyrektorowi fabryki tytoniu w Krakowie st. insp. dr. Karolowi Seeligerowi.

Z uwolnieniem od taksy tytuł radcy ces. star. szemu administratorowi podatków. St. Szumskiemu, dyr. urz. pom. Piotrowi Walenta, st. administr. pod. Wl. Waltenbergowi.

Złoty krzyż zasługi z koroną st. kasyerowi Kasy kraj. Michałowi Danilowiczowi, kasyerowi J. Durskiemu, radcy rach. Kaz. Koniuszewskiemu, radcy rach. Józef. Noga, kontr. Kasy kraj. filial. Józefowi Rumansdorferowi, radcy rach. Włod. Sztogynowi, admin. podatk. M. Welde, administr. podatk. J. Zalanowskiemu.

Złoty krzyż zasługi oficyałow kancelaryjnych Sew. Boosowi, ofic. kanc. St. Demmowi.

Srebrny krzyż zasługi z koroną st. hutnikowi saliny w Wieliczce Andr. Mrowkowskemu, st. hutnikowi saliny w Bochni Klemensowi Piatkiewiczowi, st. hutnikowi saliny w Wieliczce St. Richelowi.

Srebrny krzyż zasługi krajaczowi tytoniu w fabryce tyt. w Krakowie Antoniemu Pabijańskiemu, sztygarowi salin w Wieliczce J. Woźniakowi.

Z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter radcy dworu, starsz. radcy prok. skarb. dr. Wiktoria Hamerskiemu, st. radcy skarb. Józefowi Kosiakowi.

W dziale ministerstwa sprawiedliwości:

Z uwolnieniem od taksy krzyż kawalerski orderu Leopolda radcy dworu najw. trybunału kasacyjnego Józefowi Gulgalskiemu, radcy dw. któremu poruczone jest kierownictwo sądu kraj. karnego wicep. sądu kraj. J. Kilianowi we Lwowie, prezyd. sądu kraj. Włod. Luszczkiewiczowi we Lwowie, radcy dworu i pierwszemu prokuratorowi R. Stebelskiemu w Przemyślu, gon. adwokatowi przy najw. tryb. kasacyjnym dr. K. Wojnarowiczowi.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. zast. nadprokuratora J. Kaluznickiemu we Lwowie, radcy w. s. kraj. dr. F. Mańdyburowi w Przemyślu, r. w. s. kraj. Edmundowi Philippowi we Lwowie, r. w. s. kraj. we Lwowie Eug. Szalayowi.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa r. s. kr. J. Błhnowi we Lwowie, r. s. kraj. dr. Pawłowi Hornowi w Krakowie, r. s. kr. Edmundowi Piechowi w Krakowie, r. s. kr. Józ. Prokopowiczowi we Lwowie, dyr. urz. pom. Edm. Schneiderowi we Lwowie, r. s. kr. dr. J. Władysławowi w Krakowie, sekr. pow. i nac. sądu w Tyczynie Leopold. Zarzyckiemu.

Złoty krzyż zasługi z koroną prowadzącego kas. gruntowe J. Górcę w Krakowie ofic. kanc. Apolnariemu Moculskiemu we Lwowie.

Złoty krzyż zasługi oficyałow kanc. St. W. Cyrankiewiczowi we Lwowie, of. kanc. L. Makuchowi w Tarnowie.

Z uwolnieniem od taksy tyt. i charakter radcy dworu r. s. w. kraj. we Lwowie St. Hayderowi, r. s. kr. wyższ. w Krakowie Zdzisławowi Katynskiemu.

W dziale ministerstwa wyznań i oświaty:

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony II. kl. szef sekcji min. wyzn. i oświaty dr. Jerzema Madeyskiemu.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. zwycięzcy, prof. Ak. sztuki w Krakowie Konst. Laszczkę, zwycz. prof. Ak. sztuki w Krakowie Józefowi Mchotowowi, dyr. Ak. handl. we Lwowie radcy rząd. Antoniemu Palowickiemu, zw. prof. uniw. w Krakowie, dr. Leonowi Stembachowi.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa dyr. gimn. w Tłumaczu W. Grzegorzewiczowi, insp. szkół pow. okręg. miejsk. Lwów M. Nowosielskiemu, dyr. gimn. realn. w Gorakomora J. Oszeckiemu, dyr. szk. real. w Tarnobrzegu dr. St. Sobieskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tytuł radcy rządowego dyr. I. szk. real. w Krakowie J. Dżurzyńskiemu, dyr. gimn. w Trembowli Waleryjowi Heckowi, dyr. gimn. akad. we Lwowie El. Kokorudzowi, dyr. II. szk. real. we Lwowie A. Passendorferowi, dyr. IV. gimn. Lwów Wincenzemu Smolowskiemu, dyr. som. mek. i żensk. w Opawie Fryderykowi Włochowskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tytuł radcy szkolnego prof. A. Borzemskiemu VII. g. Lwów, insp. szk. pow. Jul. Dobrzańskiemu w Krakowie, prof. gimn. rusk. w Przemyślu R. Hamczykiewiczowi, prof. Akad. handl. w Krakowie J. Ippoldowi, dyr. gimn. w Grodku Jag. dr. J. Kremerowi, prof. gimn. akad. Lwów Grzegorzowi Nalewajce, prof. I. gimn. w Tarnowie Waler. Siczyskiemu.

Złoty krzyż zasługi z koroną insp. szk. pow. w Grodku Jag. H. Bromickiemu, naucz. szk. ewicz. przy sem. mek. we Lwowie Al. Dreżepolskiemu, naucz. szk. ewicz. przy sem. mek. w Rzeszowie K. Mazurkiewiczowi, naucz. szk. ewicz. przy sem. mek. we Lwowie Stef. Skorobohatemu, naucz. szk. ewicz. przy sem. żeńsk. we Lwowie Maryi Strzeleckiej, prof. I. gimn. w Nowym Sączu Z. Zagorowskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter radców dworu zwyczaj. prof. uniwers. w Krakowie dr. F. Fierichowi, zwycz. prof. politechniki we Lwowie dr. Ed. Hauswaldowi, zw. prof. uniw. we Lwowie dr. Br. Kruczkiewiczowi, zw. prof. uniw. we Lwowie dr. A. Marsowi, zw. prof. uniw. we Lwowie dr. Piotrowi Stebelskiemu, zw. prof. uniwers. w Krakowie dr. W. Szajnosze.

W dziale ministerstwa handlu:

Krzyż komandorski orderu Franciszka Józefa z gwiazdą radcy min. ministerstwa handlu Aug. Dobieckiemu.

Z uwolnieniem od taksy krzyż kawalerski orderu Leopolda rad. min. w min. handlu Rudolfowi Stankiewiczowi — Mogila.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa sekr. minist. w min. handlu Michałowi Medyńskiemu.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. st. r. bud. dyrektora dla bud. dróg wod. w min. handlu Janowi Czerwińskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tytuł radcy rządowego dyr. rach. dyrektora poczt i tel. J. Andraszkowi, z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter starszego radcy budownictwa radcy budownictwa w min. handlu dr. chemii Marcelemu

Karczowi, radcy bud. dyrektora bud. dróg wod. w min. handlu Onufremu Rajmundowi Piekarskiemu.

W dziale ministerstwa kolei:

Gwiazdę do Krzyża komandorskiego orderu Franciszka Józefa dyr. kol. państw. mającemu tytuł radcy dworu Karolowi Stelzerowi.

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. st. r. sanit. w min. kolej. dr. med. A. Bogdanowi, mającemu tyt. radcy rządu zastępcy dyr. kol. państw. Feliksowi Szlachetkowskemu.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa radcy kol. państw. Wl. Czemekowi de Półkozie, mającemu tyt. starsz. insp. Wl. Hoszowskiemu, st. r. kol. Kornelowi Kobylińskiemu, st. r. k. J. Mydlarskiemu, r. k. p. Al. Popowiczowi, r. k. p. Z. Taszyckiemu, st. r. k. p. J. Terleckiemu, st. r. k. p. Adamowi Walewskiemu.

Złoty krzyż zasługi z koroną st. adj. k. p. Lud. Jachymowi, st. kom. bud. kol. p. Ottonowi Kubeszowskiemu, st. rewid. kol. Kaz. Żegostowskiemu.

Złoty krzyż zasługi iwid. kol. p. Eug. Braciszewskiemu, komis. maszyn Stef. Szurkowi, kontrol. kolei Koszyce—Bogumian St. Zajączkowi.

Srebrny krzyż zasługi z koroną ekspedyentowi kancel. kol. p. Julianowi Szytkowskiemu.

Dział ministerstwa rolnictwa:

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. st. r. leśn. Mich. Martynowowi w Samborze, refer. weter. kraj. radcy rządu Fr. Ponickiemu we Lwowie.

Złoty krzyż zasługi z koroną adj. kanc. gal. dyr. domen i lasów Zygfrydowi Tuszańskiemu-Buczy.

Złoty krzyż zasługi leśniczemu Antoniemu Kowalewskiemu w Wołoskiej Wsi, leśniczemu Michałowi Lwowskiemu w Zakamieniu i leśniczemu Mich. Madejowi w Peczynie.

Z uwolnieniem od taksy tyt. i charakter st. radcy leśn. radcy leśn. Wincenzemu Wobrowi w Krakowie.

Dział ministerstwa obrony krajowej:

Krzyż komandorski orderu Franciszka Józefa rad. min. w min. obr. kraj. dr. Wład. Podczaskiemu.

Dział ministerstwa robót publicznych:

Z uwolnieniem od taksy Krzyż kawalerski orderu Leopolda radcy min. w min. robót publicznych dr. Ryszardowi Borkowskiemu;

Z uwolnieniem od taksy orderu Żelaznej korony III. kl. dyrektorowi szkoły przemysłowej państwowej w Krakowie radcy rządowemu dr. Ernestowi Bandrowskiemu, st. radcy bud. w Galicji Waler. Pichyemu, Wiktoria Kuźniarowi.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa prof. szk. przem. państw. w Krakowie Wl. Ekielskiemu, radcy bud. Wl. Kostkiewiczowi, Ad. Mozdyniewiczowi, Kaz. Rogozińskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tytuł radcy budownictwa prof. szk. przem. państw. w Krakowie Józefowi Pokutyńskiemu, prof. szk. przem. państw. we Lwowie Adolfowi Weissowi.

Złoty krzyż zasługi z koroną inżynierowi bud. w Galicji Wikl. Łuczko, inż. Leonowi Nowotarskiemu, chemikowi fabryki olejów miner. w Drohobyczu Wl. Starkowi, inżynierowi w służbie państw. bud. w Galicji Edwardowi Waznemu.

Złoty krzyż zasługi kasyerowi fabryki olejów mineraln. w Drohobyczu Nimrod Schererowi.

Srebrny krzyż zasługi z koroną wermistrzowi fabryki olejów mineraln. w Drohobyczu Antoniemu Bendzie, elektromechanikowi fabryki olejów mineraln. w Drohobyczu Rudolfowi Rollemu.

Srebrny krzyż zasługi robotnikowi fabryki olejów mineraln. w Drohobyczu Józefowi Błanarowi.

Z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter starszego radcy budownictwa, radcy budownictwa w służbie budowlanej państwowej dla Galicji Karolowi Czechowiczowi.

Z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter radcy rządu dyrektorowi szkoły fachowej dla przemysłu żelaznego w Sulkowicach dyrektorowi szkoły przemysłowej państwowej Franciszkowi Smereczyskiemu.

Z uwolnieniem od taksy tytuł i charakter radcy budownictwa st. inżynierowi w służbie budownictwa w Dolnej Austrii Klemensowi Wartoresiewiczowi.

W dziale najwyższego Trybunału rachunkowego z uwolnieniem od taksy krzyż kawalerski orderu Leopolda radcy dworu Józefowi Mentwigowi.

Wojna.

**Król bułgarski
w głównej kwaterze niemieckiej.**

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Berlin, 10 lutego.

Biuro Wolfa donosi z wielkiej głównej kwatery, że na cześć króla bułgarskiego Ferdynanda odbyło się w wielkiej głównej kwaterze śniadanie, na którym cesarz Wilhelm i król Ferdynand bułgarski wygłosili toasty.

E. ha ataku Zeppelinów na Anglię.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Kolonia, 10 lutego.

»Kölnische Ztg.« donosi, że oprócz małego krążownika angielskiego »Koroline« zostały podczas ostatniego ataku powietrznego zatopione także kontrtorpedowce »Eden« i »Nihla«.

**Porozumienie
niemiecko-amerykańskie.**

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Londyn, 10 lutego.

Według doniesienia Biura Reutera z Nowego Jorku donosi »Ass. Press«, że między Niemcami a Stanami Zjednoczonymi zostało osiągnięte porozumienie w głównych punktach.

Notizen

Potrzebna
pianistka lub pianista codziennie,
do szkoły tańców, w niedzielę na
komplet. Zgłoszenia: Niecała 4, od
4 do 6. Dozorca wskaze. 1128 8 4

Melania de Corteszy Zbigniewiczowa
powróciła do Krakowa i nadal udziela lekcji języka francuskiego, jak przed wojną (także zblurowych),
Studencka 4. 1130 3 3

Guwernera

przygotować go do egzaminu do-
5-tej gimnazjalnej, poszukuję. —
Zgłoszenia z podaniem warunków
proszę przysłać pod adresem: W.
Moszkowski, ul. Straszewskiego 25
112w 2 3

Mieszkanie
z 3 pokoi, kompletnie umeblowa-
nych, z przedpokojem, kuchnią, ta-
zienką, spiżarką i całym urządze-
niem do wynajęcia zaraz. Aleja
Krasieńskiego 21. Oglądać można
3—4. Wiadomość: Wojska 6, parter.
1131 3 3

w Lubaczowie przyjmie natychmiast
aspiranta lub aspirantkę w drugim
lub trzecim roku. Warunki żądane
podać na piśmie. 1165 3 3

polskiego, niemieckiego i francuskiego ndziela metodą Ansona rutynowana nauczycielka. Ul. Batorego 25, III p., drzwi 5. 486 9 0

Kursa prawnicze

1118 2 6
-
z Kucharczyk
retańska 1. 3.

kanie
 , kuchni, łazienki etc. każdego
 za wiadomość u stróża, ewen-
 zowska 16. 1219 1 3--

Wiedeński salon kapeluszy damskich

Cilli Eckersham

najnowsze modele kapeluszy wiedeńskich

Najnowsze modele kapeluszy włoskich.
Przeróbki na modne bardzo tanio. 1126 1 2
Wiedeń, I., Neuer Markt 14.

sukien damskich wyuczam najdokładniej i najtaniej, nawet Panie, zupełnie z szyciem nieobeznane. — Kurs, obejmujący rysowanie, modelowanie i teorię, rozpocznie się w pierwszych dniach lutego. Następnie nauka szycia. „Józefina, ulicąca”
Dziś, 11 II, w Włocławku, również otworzyła firmę, 145 000

Węże gumowe

rzemienie transmisyjne, uszczelniacze gumowe i wszelkie artykuły techniczne. — **Fryderyk Rotter, Włodek, IV/2. c. i k. nadw.**
i artykuł. kam. dostawca. 1156 1 2

Szkoła buchalteryi „Hermes“
JANA PILCHA
w Krakowie, Floryańska 39
przyjmuje wpisy na kursa buchalteryi, stenografii i t. d.
rozdzielnie od godz. 10—12 i od 3—5.

L. 96/1916
III.

1109 3 3

Obwieszczenie.

W myśl uchwały Wydziału z dnia 28 stycznia 1916
zniżyła Kasa Oszczędności miasta Żywca stope procentową
od wkładek na

4% od sta

od wkładek istniejących począwszy od dnia 1-go
li ca 1916,
od wkładek nowych od dnia 1-go lutego 1916
Również została zniziona stopa procentowa od poży-
czek hipotecznych na

a to:

od pożyczek hipotecznych istniejących od dnia 1 lipca 1916,

od pożyczek hipotecznych nowo zaciągnąć się mających od dnia 1 lutego 1916.

W końcu znizono stopę procentową od wszelkich pożyczek wekslowych na

7½% od sta

od dnia 1 lipca 1916.

Zwierz. dnia 28 stycznia 1916.

Dyrekcya Kasy Oszczędności miasta Żywca.
Rządca drukarni L. K. Górski.